

Oslavy se prostě vyvedly a na závěr nezbývá, než poděkovat:

- všem, kdo se podíleli na přípravách, zejména paní Vlastě Heidingerové a panu Fr. Slípkovi
- Městu T. Sviný za finanční podporu
- paní Š. Floderové z KIC za zapůjčení výstavních panelů a za propagační materiály pro hosty
- kolektivu p. Vretose za přípravu rautu

- panu J. Čajanovi z KD za přípravu příjemného prostředí v sále
- paní L. Korbelové ze ZUŠ za přípravu tanečního vystoupení
- paní J. Jandové za fotodokumentaci
- firmám TFK a Jech za výrobu upomínkových předmětů

H. Halešová
Foto: J. Jandová

J. Tupý a M. Smažíková

Otazníky kolem školního stravování

Školní jídelny vznikaly již po druhé světové válce, aby se podvyživená generace postupem času zotavila. Za dlouhá léta vývoje se v naší republice vytvořil systém školního stravování, který je ve světě zcela ojedinělý. Stravování učí děti správnému složení stravy, učí je jíst nové pokrmy a potraviny. Vytváří tak správné stravovací návyky pro celý život.

Školní stravování je služba dotovaná státem, který svými zákony a vyhláškami přesně stanovil, jak má stravování ve školních jídelnách vypadat v praxi.

(Školský zákon 561/2004, Vyhláška 107/2005 o školním stravování, Vyhláška 137/2004)

Určuje finanční limity na nákup potravin, od kterých se odvíjí cena oběda a průměrná měsíční spotřeba určitých potravin na jeden oběd tzv. „Spotřební koš“ a přísná hygienická pravidla, kterými se musejí školní jídelny řídit.

Proto uvařit oběd, aby splnil státem dané podmínky, nároky strávníků, připomínky rodičů, možnosti školní kuchyně a finančně nepřekročil daný limit na jeden oběd, je někdy opravdu složité.

Pokusím se odpovět na nejčastější připomínky rodičů:

Dítě dostává malé porce masa ...

Vyhláška 107/2005 udává podle věkových kategorií na kolik gramů syrového masa na jeden oběd má dítě nárok. U dětí od 7-10 roků je to 64g, 11-14 roků 70g a 15-18 roků 75g masa.

Po technologické úpravě jednotlivých gramáží bude samozřejmě masa méně. Kuchařky mohou při mimořádných příležitostech (kachna, králík) připravit porce např. 100g, ale následně musejí ušetřit (rizoto 50 g). Kdybychom dlouhodobě překračovaly spotřebu masa danou vyhláškou, nedodržely bychom finanční limit na jeden oběd

a překročily bychom spotřebu masa.

Obědy jsou drahé ...

Cena oběda se skládá ze tří částí: potraviny, mzdy a režie.

Náklady na potraviny hradí rodiče podle věku dítěte (24,- Kč, 26,- Kč, 28,- Kč). Mzdy a režie dotuje stát. Rodiče platí cca jednu třetinu ceny dotovaného oběda. Neuvedomují si, že celková cena je mnohem vyšší (54,- Kč) a za cenu potravin ani doma neuvaří.

Proč nemohu dítě doprovázet ve školní jídelně ...

Platí přísný zákaz vstupu rodičů a cizích osob do školní jídelny. To znamená všech, kteří neodebírají obědy. Důvody zákazu jsou především hygienické, ale i výchovné a etické. Tento zákaz je součástí Školního řádu. Rodiče mohou čekat na své dítě před budovou školní jídelny.

Obědy po dobu nemoci a o prázdninách ...

Školský zákon umožňuje odebrat dotované školní obědy pouze v době školního vyučování. Za vyučování se také považují školní výlety, soutěže a jiné akce. Onemocní-li dítě, jde odebrat oběd pouze první den nemoci. Další dny by si museli rodiče zakoupit oběd za plnou cenu, tedy za 54,- Kč.

Dietní a alternativní stravování ...

V dnešní době přibývá dětských strávníků, kteří mají různé zdravotní problémy nebo vyžadují vegetariánskou případně veganskou stravu atd. Z hlediska legislativy na to nemají právní nárok.

Školní stravování je hromadné, proto nemáme žádný prostor pro uspokojení různých individuálních potřeb. Rodiče se musí smířit se stanovenými pravidly. Záleží pouze na možnostech a pochopení kuchařek. Příprava dietních jídel vyžaduje odborné znalosti a proškolenou pracovní sílu.

Složení jídelníčku nám nevyhovuje ...

V České republice neexistují předepsané receptury pro školní stravování. Jsou jen doporučení. Vyhláška 107/2005 přesně určuje průměrnou spotřebu vybraných druhů potravin na strávníka, tzv. „Spotřební koš“. Nemůžeme si dovolit žádné exotické kulinářské přípravy pokrmů. V naší školní jídelně mají strávníci možnost výběru ze dvou chodů, dodržování spotřebního koše máme tedy o něco složitější. Snažíme se do jídelního lístku začlenit nové druhy pokrmů, abychom se vyhnuly jednotvárnosti jídel.

Nemůžeme si dovolit ignorovat vyhláškou určený spotřební koš,

protože je předmětem kontroly České školní inspekce, Auditů i Krajské hygienické stanice.

Některé požadavky rodičů (více zeleniny a méně zeleniny, více masa a méně masa, méně uzenin, ryb, luštěnin atd.) nejsme bohužel schopni uspokojit, protože jsme omezeni danou vyhláškou.

Myslím si, že mnoho sporů a nepříjemných situací by odpadlo, kdyby veřejnost byla více informována o pravidlech a možnostech uplatnit svá přání a požadavky ve školním stravování. S případnými dotazy se můžete obrátit na vedení školní jídelny.

Eva Šnokhausová
vedoucí školní jídelny

Italský zápisník GTS 1/

Vulkán ležící spící

Když před několika lety vybuchla jedna islandská sopka s téměř nevyslovitelným jménem, způsobilo to v západní Evropě tak trochu šok. Kvůli sopečnému prachu v ovzduší byla uzavřena mnohá letiště a letecká doprava byla na čas paralyzována. Island přitom leží zdánlivě daleko. Na erupce sopek jsme se my - Evropané - zvykli dívat leda v televizi či na internetu. Postupně jsme se utvrdili v představě, že nás se podobné přírodní katastrofy netýkají. To je ale záludný omyl. V jižní Itálii se o tom během říjnové exkurze přesvědčili i studenti svinenského gymnázia, když navštívili jedinou činnou sopku na evropské pevnině. Nachází se u Neapolského zálivu, jen devět kilometrů od Neapole. Už víte? Ano, je to Vesuv.

Jedna z nejznámějších sopek světa je dnes turistickou atrakcí. Není to ale tak dávno, co přinášela smrt a zkázu. Vulkán smutně

„proslavila“ erupce z roku 79 n. ašeho letopočtu, která zničila tři římská města: Pompeje, Herkulaneum a Stabie. Další menší erupce probíhaly až do 11. století. Pak se sopka na zhruba šest set let uklidnila. Nová fáze vulkanické aktivity ale začala už v 17. století a trvala – zatím – do první poloviny století minulého. Poslední větší erupce proběhly vlastně teprve nedávno – v letech 1906 a 1944. Američané během druhé světové války osvobodili Neapol právě během výbuchu Vesuvu. Sopečný spad jim zničil na blízkém letišti desítky bombardérů. Američtí piloti ale také zároveň celou přírodní katastrofu pečlivě nafilmovali a nafotili.

Nyní je Vesuv už 69 let v klidu. Od roku 1944 bůh Vulkán, jenž je římskou obdobou řeckého Héfaista, opět po těžké práci dočasně odpočívá. Tento bůh ohně a také kovář a zbrojář bohů má podle mytologie dílnu pod

(Pokračování na další straně)

horou chrlicí oheň. Přesné umístění je ale poněkud nejasné. Je to Etna na Sicílii, ostrov Vulcano v Liparském souostroví či Vesuv? Nikdo neví. V každém případě nesmíme tohoto boha naštvat.

Turista šplhající na Vesuv musí být tak trochu optimista i flegmatik zároveň. V ještě větší míře to ale platí pro obyvatele Neapole a dalších blízkých měst a obcí. Ti si na pocit hrozičího nebezpečí zvykli a nepřipouští si ho. Co jim také zbývá. Město Neapol má evakuační plán pro tzv. červenou zónu, stanovenou podle rozsahu výbuchu z roku 79. Zároveň se snaží přesvědčit obyvatele ohrožených míst, aby se vystěhovali. Moc se to však nedaří. Na úpatích Vesuvu stále vznikají černé stavby. Neapolská mafie, nechvalně známá camorra, má asi s bohem Vulkánem zvláštní dohodu. Aby se zamezilo další stavební činnosti, byl Vesuv prohlášen národním parkem, v němž se smíte pohybovat jen po vymezených cestách. Připomeňme, že v metropoli Kampánie, Neapoli, žije přes milion lidí. Tím se z Vesuvu stává také jedna z nejnebezpečnějších sopek světa!

Cesta ke kráteru je celkem snadná. Z dálničního sjezdu v Torre del Greco jedete vzhůru po úzké a proklaté klikaté silnici až na parkoviště ve výšce 1000 m n.m. Nahoru nás vezl italský řidič, který v zatáčkách zkušeně houkal a s bravurou nás provedl nad velkými srázy s nádhernými výhledy na Neapolský záliv. Osobním vozem tam vyjedete také, ale chce to klid a nohu na brzdě. Na italských cestách totiž platí právo silnějšího – a autobus je větší než auto. Ideálním vozem, zejména do jižní Itálie, by asi byl trabant. Škrábance

a pomačkané plechy jsou tu spíše ozdobou. Situaci, kdy dva protijedoucí řidiči zastaví na místní silnici k družnému hovoru, můžete zažít snad jedině zde.

Z parkoviště vede pak k vrcholu po úbočí sopečného kuželu strmá prašná cesta. Ti zdatnější ji zdolají za 20 minut. Nejdřív si ale musíte koupit vstupenku, neb ani sopka není zadarmo. Spatřit kráter je však zážitek a stojí skutečně za to. I ten, kdo ho už předtím viděl na fotografii, je překvapen jeho velikostí. A není divu. Na vrcholu hory totiž náhle stojíte u obrovské jámy do země, která má průměr přes 500 metrů a hloubku 230 metrů! Celý přírodní výjev vypadá téměř idylicky. Ale jen do té doby, než si připomenete, na čem stojíte. Totiž na časované bombě. Až do roku 1944 se ani jedna pohlednice Neapole neobešla bez kouřícího Vesuvu. Poslední erupce však zasypala sopečný komín (sopouch) a vytvořila na dně kráteru obrovskou kamennou zátku. Dnes ve stěnách kráteru viditelně dýmají jen výrony plynu, kterým se říká fumaroly. Kdo někdy otevřel láhev šampusu, tak ví, co se stane. Jen ta rána a rozsah budou kapku větší. Nicméně turisté mohou být zatím v klidu. Vesuv je také jednou z nejsledovanějších sopek na zeměkouli a na jejím úbočí zaznamenává ve dne v noci seismickou aktivitu vulkanologická observatoř. Mimochodem, ta

Vesuv (Vesuvio) na pohlednici. Italové ho také nazývají Gran Cono – Velký kužel.

zdejší vznikla jako vůbec první na světě už v polovině 19. století. Varovné signály před erupcí tedy budou včas zachyceny. Snad.

Hrana kráteru je poměrně úzká a zhruba po třetině jeho obvodu vede upravená turistická stezka se zábradlím. Vnější svah sopečného kuželu je hodně prudký, takže zkoušet na něm kotrmelce není dobrý nápad. Turistický ruch vtrhl na Vesuv na konci 19. století, kdy byla až ke kráteru postavena pozemní kolejová lanová dráha. Po poslední erupci se ale turisté musí spolehnout opět jen na své nohy. Odměnou pro návštěvníky je nejen pohled do kráteru, ale také na opačnou stranu. Je tu nádherný výhled na Neapol i další města na pobřeží Neapolského zálivu. Dalekohledem či zoomem fotoaparátu lze vidět i archeologický areál v Pompejích. V zálivu dohlédnete na ostrovy Capri a Ischia.

Na severozápadní straně nelze přehlédnout úzký a podlouhlý skalní masiv, který je od Vesuvu oddělen čtyřkilometrovým údolím, jehož jedna část se příznačně nazývá Valle dell'Inferno – Pekelné údolí. Jsou tu ještě viditelné lávové proudy z roku 1944. Celý tento přírodní útvar není ničím jiným, než zbytkem starší sopky, nazývané dnes Monte Somma. Při pohledech z určitých stran se proto dnešní Vesuv jeví jako hora se dvěma vrcholy. V době „pompejské“ erupce z roku 79 n. l. měla tato původní sopka (nazývaná už Římany Vesuvem) podle dochované fresky z Pompejí pouze jeden vrchol. Následkem zhroucení magmatického krbu se však

tehdy kráter propadl a vznikla rozlehlá kaldera – kotlovitá kruhová prohlubeň. V ní pak během dalších menších erupcí postupně do 4. století vyrostl sopečný kužel dnešního Vesuvu. Laicky řečeno: současný Vesuv je sopkou uvnitř starší sopky. Vulkanologové tento útvar označují jako „komplex Somma-Vesuv“. Se svými 1281 m n. m. dnes Vesuv asi o sto metrů převyšuje současný nejvyšší vrchol původní Sommy. Nový kužel je vlastně tzv. stratovulkánem, navrstvenou sopkou. To znamená, že rostl střídavě díky lávovým proudům a vyvrženému pyroklastickému materiálu. Vše, co sopky vyplnily do ovzduší, aby to následně spadlo na zem, označují dnes odborníci termínem „pyroklastika“ (sopečný popel, malé kamínky – lapilli, sopečné pumy atp.). Drobné pórovité vyvrženiny struskovitěho vzhledu a nepravidelného tvaru si ostatně na úbočí sopky můžete sami nasbírat. Při velkém množství turistů je jen záhadou, že Vesuv nebyl už dávno rozebrán. My jsme se samozřejmě také snažili.

Ač Vesuv majestátně dominuje Neapolskému zálivu, není kupodivu největším nebezpečím. To se nachází severozápadně od Neapole a nese název Flegrejská pole (Campi Flegrei). Na jejich okraji je město Pozzuoli, které těsně přiléhá k Neapoli. Centrum Flegrejských polí se však nachází pod hladinou Neapolského zálivu směrem k sopečnému ostrovu Ischia. To, co se tam skrývá, není nic menšího než tzv. supervulkán s kalderou o průměru 12-15 km. Jeho erupce by ohrozila nejen Neapol či Itálii, ale celou Evropu. Sopečný prach

(Pokračování na další straně)

Pohled do kráteru. Foto: F. Šlípka

Dnešní podoba kráteru vznikla po výbuchu v roce 1944 /pohlednice/

by bránil slunečnímu svitu a ... Raději na to nemyslet. Je to hrozba nenápadná, ale patrná. V oblasti Pozzuoli se nachází činná povrchová sopka Solfatara a nedaleko je jakýsi „malý Vesuv“, spící sopka Monte Nuovo se solidním kráterem, vytvořeným po erupci v 16. století. Obyvatelům Neapole není věru co závidět. Žít ve stínu sopek

a camorry chce buď silné nervy, nebo silnou dávku apatie.

Setkání s Vesuvem bylo pro studenty určitě poučné. Při pohledu do hlubin kráteru člověk začne pochybovat, že poroučí větru i dešti. Příroda si ale rozkazovat nedá a Vesuv je toho názorným příkladem.

Mgr. F. Slípka

Týna na Mandlsteinu

Tak jsme se byly zase s paničkou trochu proběhnout po Novohradských horách. Sobotní výlety s infocentrem a panem Koželuhem a jeho psem Jonášem se stávají tradicí. Tentokrát jsme měli omrknout příhraniční rybníky a horu Mandlstein a ještě něco navíc.

Byla jsem trošku zvědavá, co Jonáš, když jsem ho minule tak znectila, ale asi neumí číst. Bylo

poznat, že mě rád vidí, jenže k mé smůle tentokrát jela výletovat ještě další čubíčka, no a Jonáš si samozřejmě myslel, že když ho ještě neprokoukla, bude mít u ní víc štěstí a na mě tak nějak kašlal. Nicméně ani má konkurentka pro něj neměla pochopení, tak myslím, že měl výlet trochu pokažený.

Já osobně proti fenám nic nemám, jsem ochotná si hrát s každým, ale tahle Jessinka mi trochu

KRUH PŘÁTEL HUDBY

PŘI ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLE F. PIŠINGERA TRHOVÉ SVINY
39. KONCERTNÍ SEZÓNA 2013 – 2014
280. – 284. hudební večer

27. listopadu **Trio JADIN** -Radek Baborák – lesní roh; Hana Baboráková - violoncello; Andrea Vavrušková - klavír (koncert se koná v Jihočeské komorní filharmonii v Českých Budějovicích)

11. prosince **Dyškanti** - Vánoční koncert um. vedoucí PhDr. Martin Horyna Ph. D. (Vánoční koncert)

26. února **Jitka Čechová** – klavír (Klavírní recital)

26. března **Jarmila Kosinová** – zpěv; Daniela Valtová – klavírní spolupráce

23. dubna Dana Vlachová – housle; Petr Nouzovský – violoncello; Miroslav Sekera - klavír

Koncerty probíhají od 19 hodin v kulturním domě v T. Svinech (vyjma koncertu pořádaného 27. listopadu – JKF České Budějovice)

Koncerty finančně podporuje Jihočeský kraj, Nadace ČHF, Město Trhové Sviny, Městys Ledenice, Městys Besednice

Informace v ZUŠ T. Sviny, tel. 380 120 534 e-mail info@zustsviny.cz
Předplatné je vhodným dárkem pro Vaše blízké!

Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konané ve dnech 25. 10. – 26. 10. 2013

Obec: Trhové Sviny

Okrsky	celkem zpr.	v %	Voličův seznam	Vydané obálky	Volební účast v %	Odevzdané obálky	Platné hlasy	% platných hlasů
11	11	100,00	4 038	2 444	60,53	2 442	2 418	99,02

číslo	Strana název	Platné hlasy	
		celkem	v %
1	Česká str.sociálně demokrat.	512	21,17
2	Strana svobodných občanů	45	1,86
3	Česká pirátská strana	76	3,14
4	TOP 09	214	8,85
5	HLAVU VZHŮRU - volební blok	12	0,49
6	Občanská demokratická strana	184	7,60
9	politické hnutí Změna	13	0,53
10	Strana soukromníků ČR	11	0,45
11	Křesť.demokr.unie-Čs.str.lid.	165	6,82
13	Suver.-Strana zdravého rozumu	12	0,49
15	Strana Práv Občanů ZEMANOVCÍ	17	0,70
17	Úsvit přímé demokr.T.Okamury	212	8,76
18	Dělnic.str.sociální spravedl.	9	0,37
20	ANO 2011	426	17,61
21	Komunistická str.Čech a Moravy	450	18,61
22	LEV 21-Národní socialisté	7	0,28
23	Strana zelených	49	2,02
24	Koruna Česká (monarch.strana)	4	0,16

pila krev. Tak za prvé na mě vrčela a dávala mi jasně najevo, že je starší a nemám se k ní vůbec přibližovat. Přitom byla jen o kousek větší, takový mrňavý jakoby irský setřík, pche. Jenže mě úplně zastínila v jednom směru. Tentokrát nikdo neobdivoval moji blond šesulku, protože takhle kráska zkrátka měla háro, že by se za něj nemusel stydět žádný hippík, tak všichni slintali blahem nad tou její čupřinou a já jako bych neexistovala...

Ještě s námi šel jezevčík, který se s nikým nebavil, jen cupital na vodítku se svou paničkou. Snad jedině, čím mě zaujal, bylo to, že jí jablka, no fuji! Panička se s ním samozřejmě dělila a vůbec nebrala ohled na moje city...

Z autobusu jsme vyskákali v Nových Hradech a místo do lůna přírody jsme nejdřív naklusali do Muzea Novohradských hor. Proti muzeum nic nemám, ale mnohem víc se mi líbila výstava v Rychnově nad Malší, kde jsem si mohla exponáty přímo očuchat. Tady byly za sklem a plastický model Novohradek byl tak vysoko, že jsem na něj ani nedosáhla, tak vám o něm moc nepovím. Lidi se nad tím docela bavili, mačkali páčky a rozsvěcovali

světýlka, mohlo to být prima. A kdyby mě někdo vysadil nahoru, mohla bych po pravdě říkat, že jsem poběhala celé Novohradské hory.

Lidem můžu tohle muzeum vřele doporučit, panička fotila, až se jí z uší kouřilo a slintala nad starými lahvičkami a tretkami, jako by neměla doma zbytečných krámků až kam.

Sluníčko už pěkně svítilo a vypadalo to, že bude krásný den na pořádný výšlap, tak jsme konečně vyrazili pěšky z Hradů kolem nově zrekonstruovaného Zevlova mlýna k Zevlovu rybníku. Kolem rybníka jsme šli ještě v zástupu, však nás, co se rádi proběhneme venku, zase bylo, že to pes ani nespočítá – to musíte totiž nejdřív spočítat tlapky a vydělit čtyřma, vlastně dvěma, jsem to ale popleta... Občas byla přednáška, ale to já neposlouchám, takže kdo chce, ať si tam doběhne, jsou tam informační tabule i s obrázky.

Cestou kolem rybníka jsem si vyběhla na Hraniční kámen, zatímco panička se odmítlo ohnout koleno, takže to vzdala, ale hlavně, že tam byl někdo z rodiny. Šla jsem si podrbat zádíčka do borůvek a vůbec jsem nepoznala, že už to není borůvčí naše, ale rakouské. My psi nějaké hranice máme (Pokračování na další straně)

Italský zápisník GTS 2/

Cave canem!

Turisté, shánějící v jižní Itálii nějaký suvenýr, často narazí na upomínkové předměty s motivem psa a nápisem „Cave canem,“ což česky znamená „Pozor na psa!“ Mnozí je přejedou pohledem, pomyslí si, co je to za nesmysl a koupí cosi jiného. Existuje však také skupina informovaných a všímavých turistů, kteří znají původ tohoto motivu. Viděli ho totiž na vlastní oči, a to v jednom z nejznámějších archeologických areálů na světě. V **Pompejích**. Mezi ty informované se v rámci říjnové exkurze zařadili i svinenští gymnazisté.

Za svou slávu vděčí Pompeje vlastně svému zániku. Když v roce 79 n.l. nečekaně vybuchla nedaleká sopka Vesuv, bylo město – podobně jako sousední Herkulaneum a Stabie – na téměř dvě tisíciletí pohřbeno a kompletně zakonzervováno pod několikametrovou vrstvou sopečného materiálu. Císař Titus tehdy rozhodl, že Pompeje nebudou obnoveny. Řčení „Sejde z očí, sejde z mysli“ bylo pak stoprocentně naplněno. Teprve na konci 16. století náhodou objevil polohu města architekt Fontana, když dělal úpravy toku řeky Sarno. Zřejmě se ale zalekl erotické výzdoby, kterou našel, a proto musely Pompeje na své další „znovuzrození“ čekat až do poloviny 18. století. Soustavný archeologický výzkum začal teprve Giuseppe Fiorelli v roce 1860. Od té doby byly odkryty – nebo spíše vykopány – téměř tři pětiny rozlohy města. Zbytek je zatím ponechán pro budoucí archeology a lepší vědecké metody. I tak nabízejí Pompeje úchvatný výlet do minulosti a do života starověkých Římanů.

Pompeje. Zdobené výklenky na šaty v převlékárně lázní. Foto: J. Kocina

Město založili v 7. stol. př. n. l. Oskové při ústí řeky Sarno do Neapolského zálivu. Po nich zde vládli Etruskové, Samnité a nakonec Římané. U ústí řeky byl přístav, a tak velkou část návštěvníků města tvořili námořníci. Dnes je vystřídaly početné výpravy turistů z celého světa.

Návštěvníci většinou vstupují do areálu Mořskou bránou (Porta marina), která vede směrem k moři vzdálenému zhruba jeden kilometr. Naše výprava vnikla do starověkých Pompejí vchodem na opačném konci u amfiteátru, určeném pro školní skupiny. Provázel nás místní italský průvodce. Pokud byste zkusili nějakou viditelnou skupinu provázet sami, tak vás nejspíš na udání jiných průvodců zatknou policie. Musíte mít totiž licenci a tu není lehké získat. Stačí si „naklonit“ jen úřady a mafii. Jedna známá průvodkyně se o získání licence snažila řadu let, ale nakonec to vzdala. Místní si prostě hlídají svou obživu. A o tu je na jihu Itálie značná nouze.

Starověké Pompeje měly vše, co správné a prosperující město mělo mít. My jsme začali prohlídku v amfiteátru (aréně). Ta sloužila k „humanistické“ zábavě Římanů, kterou byly souboje gladiátorů. Aréna je menší než římské Kolosseum. Je to však jedna z prvních římských arén vůbec. Má oválný tvar a je částečně zapuštěna do terénu, aby tribuna nemusela být stavěna do takové výšky. Chybí zde podsklepení a jsou tu pouze dva vchody. Nebo spíše vchod pro živé a východ pro mrtvé. My jsme našťásti prošli arénou beze ztrát.

Ulice města jsou z větší části rovnoběžné. Hlavní turistickou třídou je dnes Via dell'Abbondanza, z níž můžete libovolně odbočovat do postranních ulic a uliček. U odkrytých domů se nedochovala žádná patra. Významné objekty jsou však postupně zastřešovány, což pro turisty znamená, že mohou při pohledu na dochované nástěnné malby či nápisy využít blahodárného stínu. V mnoha

objektech se můžete setkat i s hrůznou připomínkou dávné tragédie. Jsou to sádrové odlitky lidských těl v okamžiku smrti. Giuseppe Fiorelli si kdysi všiml, že kopáči nalézají mnoho záhadných dutin s lidskými či zvířecími kostmi. Nechal tedy dutiny vylít sádrou a umožnil Pompejanům alespoň částečně vyjít z říše mrtvých. Nalezeno bylo asi dvanáct set „těl“. Většina z dvaceti tisíc obyvatel se tedy kdysi zachránila. Ale co vlastně všechny mrtvé zahubilo? Vraťme se na chvíli o dva tisíce let nazpět, do onoho tragického dne.

Doposud měli všichni za to, že kerupci Vesuvu došlo 24. srpna roku 79 n. l. Datum znamenal ve svém dopise historiku Tacitovi jistý Plinius mladší, jenž celou katastrofu pozoroval ze své vily na mysu Misenum v Neapolském zálivu. V posledních letech však vědci tvrdí, že nalezené zbytky plodin svědčí spíše o pozdějším datu – nejspíše 24. říjnu. Neznámý středověký přepisovatel Pliniova textu mohl datum omylem pozmenit. Ať už to bylo v srpnu nebo v říjnu, jisté je, že k mohutné erupci sopky došlo kolem poledne. Obyvatelé města přitom považovali Vesuv za dávno neškodný. Pro dnešní seismology by to ale nebyl překvapivý výbuch. Pompejané byli už v roce 62 n. l. varováni bohem Vulkánem, který způsobil mohutné zemětřesení. Většina města při něm byla poničena a až do roku 79 nestačily být škody opraveny – což svědčí o možných dalších zemětřeseních. Erupce v roce 79 byla tak mohutná, že vyvrhla sopečný pyroklastický materiál nejméně do výše 10–15 km. Během odpoledne a počátkem noci byly Pompeje zasypány vrstvou sopečného popela a kamenů. Většina obyvatel utekla, ale někteří se ke své škodě začali večer vracet. Domnívali se, že Vulkán už své dílo dokončil. Mnozí také neopustili město vůbec, protože se obávali o své majetky. Po půlnoci či nad ránem však následovala další mohutná erupce. Ve vyvrženém pyroklastickém materiálu bylo tentokrát zřejmě obsaženo také mnoho vodních par. Došlo

proto k rychlému zhroutení mraku plynů, popela a pyroklastik. Důsledkem byl tzv. pyroklastický proud o teplotě několika set stupňů Celsia a rychlosti 200–300 km/h valící se nezadržitelně po úbočí Vesuvu směrem na Pompeje. Nikdo nemohl uniknout. Město bylo pohřbeno pod šesti metry popela a pyroklastik.

Protože Plinius ml. byl vůbec prvním, kdo takový výbuch sopky popsal (přirovnal tvar sopečného mraku k pinii), označuje se podobný typ erupce jako „pliniovský.“

Ulice v Pompejích. Už víte, kdo vynalezl přechody pro chodce? Foto: F. Slípka

Ale vraťme se zpět do města. Kromě amfiteátru jsou v Pompejích i další nezbytné věci: velké náměstí (forum), bazilika (prostor pro veřejné záležitosti), velké divadlo (odeion), tržnice, pekárna, chrámy – či spíše jejich zbytky, několikery lázně (thermy), nevěstince (lupanary), veřejné kašny (město mělo vododovod) a zejména zbytky honosných i chudších domů.

Římské lázně – pompejské nevyjímaje – byly obdivuhodným zařízením sloužícím nejen k očištění těla, ale také k osvěžení ducha. Zatímco velké lázně v Římě nabízejí i zábavu a vzdělání, ty pompejské byly trochu skromnější – mohli jste si zacvičit či společensky pokecat. Uvnitř ale bylo vše, co zde být mělo: oddělené části pro ženy a muže, převlékárna (apodyterium), chladná lázeň (frigidarium), vlažná lázeň (tepidarium), horká lázeň (caldarium), bazén a potní lázeň. Hlavně je zde ale všude dochována nádherná výzdoba. Turisté zde mohou vidět i důmyslný systém rozvádění horkého vzduchu pod podlahou a ve stěnách. Římané zcela určitě nebyli techničtí analfabeti mávajících pouze mečem.

(Pokračování na další straně)

Pompejské forum a mírumilovná silueta Vesuvu.

Foto: V. Bílková

Největší plochu Pompejí však zabírají obytné domy. Římané rozlišovali rodinný dům (domus), činžovní patrový dům (insula) a honosné mimoměstské sídlo (villa). Činžáky v Pompejích nebyly, ty se stavěly zejména v Římě. Villy jsou vně pompejských hradeb jen dvě: villa Diomedova a známější villa Mystérií, které jsme však z nedostatku času ne navštívili. Ze zhruba 450 dosud odkrytých příbytků ve vlastním městě se ve všech případech jedná pouze o rodinné domy.

Při prohlídce některých z nich (např. Faunova domu aj.) mohli studenti vidět, z jakých částí se skládaly typické příbytky bohatých Pompejanů. Od Etrusků převzali Římané typ domu, jehož ústřední část tvořilo **atrium** – místnost se zkoseným čtvercovým otvorem ve stropě (compluvium), jímž se dostávalo dovnitř světlo, vzduch a také dešťová voda, která stékala do nádrže

zapuštěné do podlahy (impluvium). Z této nádrže ještě voda dále vtékala do podzemní cisterny. Vody si ostatně v jižní Itálii váží dodnes. Do domu se z ulice (via) vcházelo krátkou chodbou (vestibulum), jejíž podlaha byla zdobena zajímavými mozaikami. Podle některých obraz-

ců dostaly domy i jméno (např. Dům u kance). V Domě tragického básníka se pak nalézá známá a v úvodu zmíněná mozaika psa s nápisem Cave canem. Kolem vstupní chodby se na obou stranách nacházely místnosti otevřené do ulice. Ty sloužily zpravidla jako obchody. V mnoha domech zde najdeme thermopolium – jakýsi římský McDonald's, v němž bylo kolemjdoucím k dispozici stále teplé jídlo. Z atria vedly i úzké dřevěné schody do patra, kde žilo pouze služebnictvo. Ptáte se proč? Bylo zde totiž větší horko než v přízemí. V atriu se ještě kromě obytných místností kolem ústředního prostoru nacházelo lararium s oltářem domácích bůžků (Lárů či Penátů), salón pána domu (tablinum) a také jídelna (triclinium). Bohatí Římané-muži jedli jak známo po vzoru Řeků vleže. Jednou jsem to zkoušel – no nic moc. Židle je židle. Ale ta byla tehdy určena jen ženám a dětem.

Od Řeků pak Římané převzali **peristyl** – dvůr obklopený sloupovím, do něhož se z atria vcházelo zpravidla přes tablinum. Uprostřed peristylu byl bazén či fontána a prostor byl zdoben květinami nebo sochami. Kolem se nacházely ložnice (cubiculum), mohla zde být knihovna (bibliotheca) či malá lázeň (balneum). Nezbytnou součástí byla malá kuchyně (kvůli odpadu vedle záchodu). Ostatně víte, proč se dobré jídlo ještě dnes označuje jako „kulinářský zážitek“? Latinský

název pro kuchyni byl totiž „cucina“ (italsky je to dnes „cucina“). V zadní části peristylu se nacházela ještě jedna společenská místnost (exedra), z níž se v domech bohatců vcházelo do zahrady. Právě na podlaže exedry Faunova domu jsme mohli vidět kopii světoznámé mozaiky, která znázorňuje bitvu u Issu mezi Alexandrem Velikým a Dareiem. Originál je v Národním archeologickém muzeu v Neapoli.

Z pompejských zážitků je třeba na závěr zmínit ještě jeden. Konečně už víme, kdo vynalezl přechod pro chodce, který dnes nazýváme „zebra“. Byli to pochopitelně Římané. V Pompejích o tyto přechody můžeme zakopnout na každém kroku. A to doslova. Nejsou totiž malované, ale tvoří je podlouhlé opracované kameny. Po ulicích tekla totiž spolu se splašky i voda z přetékajících kašen. V mezerách mezi kameny mohly projíždět vozy a Pompejan se suchou a čistou nohou dostal na druhou stranu ulice.

Známe rčení „Už staří Řekové a Římané...“ prostě platí. Doslova.

Odlitky těl mrtvých Pompejanů v Zahrádě uprchlíků. Foto: V. Bílková

Mgr. F. Slípka

75. výročí volby JUDr. E. Háchy československým prezidentem

Před 75. lety, 30. listopadu 1938, byl svinenský rodák JUDr. Emil Hácha zvolen třetím česko-slovenským prezidentem. Na připomenutí této události uspořádala Společnost JUDr. Emila Háchy ve středu 27. 11. 2013 u Háchova hrobu na Vinohradském hřbitově v Praze pietní vzpomínku. Poté se ve Svatováclavské kapli katedrály sv. Víta na Pražském hradě konala bohoslužba, kterou celebroid biskup Pražské arcidiecéze Mons. Karel Herbst. Vzpomínkových akcí se zúčastnili i zástupci našeho města.

Text i foto: Mgr. F. Slípka

U hrobu promluvil současný předseda Společnosti JUDr. Emila Háchy, historik PhDr. Josef Tomeš.

Z NAŠICH ŠKOL

Mikuláš, andělé a čerti ze septimy gymnázia jako každoročně navštívili 5. prosince 2013 mateřskou školku. Mikulášská nadílka byla štědrá a čertovský pytel zůstal opět prázdný. Co víc si přát i pro příště.

Text i foto: Mgr. F. Slípka

Italský zápisník GTS 3/

Morituri te salutant

„Cesta je prach a šetřka a udušaná hlína a šedé šmouhy kreslí do vlasů ...“ Poznáváte, odkud jsou tahle slova? Určitě ano. Vždyť kdo by neznal jednu z nejslavnějších písní Karla Kryla „Morituri te salutant“. Název písně ale asi bude pro mnohé hádankou. Je totiž v latině a legendární zpěvák si pro něj – obrazně řečeno – došel až do starověkého Říma. Slovy „Ave, Caesar, morituri te salutant“ (Buď zdrav císaři, jdoucí na smrt tě zdraví) zdraví gladiátoři císaře po příchodu do arény. A nejslavnější aréna, kde k této scéně docházelo, je jak známo jen jedna. Koloseum v Římě. Spolu s ostatními antickými památkami italského hlavního města se stalo dalším cílem podzimní exkurze svinenských gymnazistů.

Koloseum nemůžete v centru Říma přehlédnout. Je to monument, zubem času, pravda, hodně nahlodaný, ale přesto monument. A také symbol dávné velikosti římské impérie. Vznikl vlastně z téhož důvodu, ze kterého i dnešní mocenské elity podporují masovou konzumní zábavu. Přesně to vystihuje známá neronovská fráze „Panem et circenses“, tedy „Chléb a hry“. I tehdejší mocní se báli revolty svých občanů, a tak v Římě těm méně majetným rozdělovali bezplatně obilí a zdarma poskytovali vzrušující zábavu – gladiátorské hry. Dnes máme sociální dávky a televizi. Rozdíl je jen v tom, že krvavé televizní scény jsou většinou jen hrané. Krev v písku Kolosea však byla zatraceně skutečná.

Dochovaná část vnější arkádové zdi Kolosea.

Byly zde použity tři stavební řády: dórský, iónský a korintský.

Foto: M. Křihová

Arény neboli amfiteátry byl zpočátku jen dřevěné a docházelo k častým zřícením či požárům. Když se v roce 69 n.l. dostal na trůn císař Vespasianus, chtěl uchvátit Římany něčím skutečně senzačním. Rozhodl se postavit v centru Říma stálý kamenný amfiteátr. Dosavadní cirkus či stadiony už svou velikostí a protáhlým tvarem gladiátorským zápasům nevyhovovaly. Inspiraci našli jeho architekti na jihu Itálie, v Kampánii. Už v roce 70 př.n.l. byla v Pompejích postavena kamenná, částečně do země zapuštěná aréna ve tvaru elipsy pro dvacet tisíc diváků. Díky erupci Vesuvu „přežila“ do dnešních dnů téměř netknutá. Císař však chtěl postavit arénu daleko větší. To by však nemohl bez dalšího z římských vynálezů, který způsobil doslova revoluci ve stavitelství. Touto novinkou byl beton, který je lehčí než kámen. Pokud by Koloseum chtěl Vespasianus postavit z kamenů, stavba by se při projektovaných rozměrech prostě a jednoduše zřítla. Římané samozřejmě nepoužívali portlandský cement jako dnes my, protože ten vynalezl jistý anglický zedník až na počátku 19. století. Míchali beton z „puteolského písku“ – jemného sopečného prášku, který byl těžen v oblasti města Pozzuoli (tehdy Puteoli) u Neapole, vody, nehaseného vápna a šetřku. Tato směs tvrdla, a to i pod vodou. Stavitelům umožňovala budovat odlehčené oblouky a valené klenby, protože beton dobře odolává tlaku.

Elipsovité tvar stavby není náhodný. Elipsa totiž pojme více diváků než prostý kruh. S výškou 52 metrů a délkou os elipsy 188 a 156 m se Koloseum stalo bezkonkurenčně největším amfiteátrům starověku pro minimálně 50 tisíc sedících diváků. Velmi pracovitý byl i systém přívodu vody a kanalizace, který tvořily kilometry rour, tunelů a olověných trubek. Při stavbě metra však byl ne-návratně porušen. I odhad materiálu

Uvnitř Kolosea. Podzemí arény je dnes dobře vidět. Kdysi je ale zakrýval dřevěný strop a písek. Foto: F. Slípka

použitého na stavbu je úctyhodný: asi 100 tisíc m³ travertinového vápence, 300 tun železných skob, 250 tisíc m³ římského betonu a zhruba 1 milion cihel.

Vespasianus nechal postavit arénu zcela záměrně v místech, kde se nacházel Domus Aurea – rozsáhlé sídlo předchozího a velmi neoblíbeného císaře Nerona. Nechal však stát jeho obří bronzovou sochu (Colossus Neronis), z níž se přes noc, jak to při politických převratech bývá, stala socha boha slunce. Zde je i původ názvu „Koloseum“. Když v 8. století citoval Běda Ctihodný známé rčení „Až padne Kolos, padne Řím,“ myslel tím ještě tuto sochu. Ta však byla zanedlouho zničena a její název se postupně přenesl na sousední monumentální stavbu. Mimochodem její správný dobový název je „Amphitheatrum Flavium“ podle svého stavitele, císaře Flavia Vespasiana.

Už císař Augustus pár desítek let před vznikem Kolosea vymyslel nenápadnou formu společenské kontroly a segregace, když zavedl v tehdy ještě dřevěných arénách číslování sedadel. Každý divák dostal jakousi známku s označením, kam si má sednout. Protože byla zdarma, nikdo proti svému místu nereptal. Velký Augustus tak separoval muže od žen, vojáky od civilistů a významné osoby od prostých občanů a otroků. I v Koloseu proto vzniklo pět společenských úrovní. Tu první pro významné osoby a s nejlepším výhledem tvořily široké terasy z bílého mramoru s křesly.

Po obvodu Kolosea dodnes můžete napočítat 80 očíslovaných vchodů. Z nich 76 bylo

určeno prostým divákům a čtyři vchody na protilehlých stranách měly speciální funkci. Jedna brána sloužila císaři, druhá soudcům a tou třetí, která se nazývala Porta triumphalis, vcházel průvod gladiátorů. Nejméně populární byla pochopitelně čtvrtá Brána smrti, kudy arénu opouštěli gladiátoři, mnozí z nich ovšem jen jako mrtvoly. Diváky chránil před sluncem velký baldachýn o odhadované váze lan a plátna až 24 tun!

Císař Vespasianus se dokončení své arény nedožil. Slavnostně a velkolepě ji v roce 80 n.l. otevřel až jeho syn a nový císař Titus. Oslavy prý trvaly neuvěřitelných 100 dní! Titus si tím ostatně žehlil i nepřízeň bohů, za kterou byla veřejností považována tragická zkáza Pompejí z roku 79. Další císař Domitianus pak nechal ještě dobudovat podzemní systém Kolosea. Zde byli před „akcí“ drženi gladiátoři, vězni určení k popravě a také zvířata. Nejlepší představu o takovém systému výtahových šachet si můžete udělat při sledování filmu „Gladiátor“ režiséra Ridleyho Scotta. Dnes je toto podzemí zcela odkryto.

Se zánikem Západořímské říše nastal i konec Kolosea. V roce 438 byly úředně zrušeny gladiátorské hry a o necelé století později tu proběhlo poslední zaznamenané zabití zvířat. Aréna byla poničena zemětřesením, postupně chátrala a začala být soustavně rozebírána na stavební materiál. Před úplným zničením zachránila tuto pohanskou památku paradoxně katolická církev. V roce 1749 totiž papež zsvětil Koloseum Ježíšovu utrpení a prohlásil je za místo

(Pokračování na další straně)

posvěcené krvi mučedníků. Škody však už nešlo napravit. V 19. století byly postaveny podpěry na obou koncích poničeného vnějšího kruhu a začal také archeologický výzkum. V 80. letech minulého století byla od Kolosea částečně odkloněna doprava a památka prošla mnoha opravami. Řím si začal svého Kolosea vážit. Vždyť láká do italské metropole statisíce turistů z celého světa.

Při prohlídce Kolosea vás až zamrazí při pomýšlení, jaká krvavá jatka a ukrutnosti se tu odehrávaly, to vše za nadšeného jásotu publika. Je to divný pocit. Představa, že starověcí Římané sem chodili za zábavou, je pro dnešního člověka těžko stravitelná. Program této „zábavy“ byl přitom dobře stupňován. Dopoledne probíhaly zápasy s divokou zvěří a exotickými zvířaty. Při déletrvajícím hrách zde takto byly vybijeny stovky i tisíce zvířat. V poledne pak byly na pořadu veřejné popravy, které měli Římané ve velké oblibě. Mimochodem počet hrdelních zločinů byl na počátku císařství dosti omezen (vražda, velezrada, loupež a žhářství), zejména srovnáme-li to s výčtem 220 hrdelních zločinů britského zákoníku před rokem 1832! Zločinci mohli být ukřižováni, upáleni, oběšeni či roztrženi šelmami. Konaly se tu i hromadné popravy politických odpůrců a válečných zajatců.

Zvláštní kapitolou byli křesťanští mučedníci, kteří odmítali uctívat římské bohy a kult císaře, což byla velezrada. Jiná náboženství uctívala císařský kult alespoň naoko

a Římané je tolerovali. Období tolerance křesťanství zahájil ediktem milánským v roce 313 teprve císař Konstantin Veliký.

Vyvrcholením denního programu her byly zápasy gladiátorů. Vězte, že sázkařské šílenství není jevem moderní doby. Na vítěze soubojů sázeli už Římané. Všichni gladiátoři i se svými trenéry (lanisty) a rozhodčími nejprve vpochoďovali do arény ve slavnostním průvodu zvaném „pompa“ a pozdravili císaře výše zmíněnou větou „Ave, Caesar, morituri te salutant“. Pak začaly souboje. Slovo „gladiátor“ ve významu „šermíř“ je odvozeno z latinského slova „gladius“, což znamená „meč“. Podle zbraní a výstroje také byli gladiátoři rozlišováni. Proti sobě tak bojovali „Thrákové“, „Galové“ či „Samnité“. Později v době císařské byl nejčastější gladiátorskou dvojicí mečem a štítem vyzbrojený „secutor“ a „retiarius“, používající síť a trojzubec. Gladiátoři měli samozřejmě i své „sportovní“ příznivce a fanynky. Je například doloženo, že s gladiátorem utekla i manželka jednoho senátora! Fanoušci se dělili do dvou velkých skupin – jedni fandili malým štítům, druhí velkým.

První „gladiátorský“ souboj vůbec je v Římě doložen k roku 264 př.n.l. a souvisel s rituály lidských obětí při pohřbech. Sami Římané označovali tyto souboje termínem „munera“. Časem se z cvičených gladiátorů, kteří se rekrutovali v drtivě většině z řad válečných zajatců a otroků, stalo žádané a drahé zboží. Nejproslulejší gladiátorské „školy“

Na tomto obrázku je dobře patrné, jak byly dvě vnější zdi v části obvodu úplně rozebrány. Foto: F. Slípka

se kupodivu nenacházely v Římě, ale proslulo jimi město Capua nedaleko Neapole. Chovancem jedné z tamních škol byl ostatně jistý Spartakus. Jím vedené povstání otroků v letech 73-71 př.n.l. na smrt vyděsilo římskou vládnoucí elitu.

Představa, že každý souboj musel automaticky skončit zabitím poraženého, je ale mylná. Na to byl výcvik gladiátora příliš nákladný. Navzdory rizikům přežívalo až do „důchodu“ (propuštění) překvapivě velké množství mužů. Už Augustus rozhodl, že o smrti poraženého rozhodnou diváci, přičemž poslední slovo bude mít císař či pořadatel her. Vžitá představa o „palci vzhůru“ a „palci dolů“ také zřejmě neodpovídá skutečnosti. Pro zachování života je na reliéfech doložen natažený ukazovák a prostředník,

pro smrt pak cosi jako „palec kupředu“, asi jako meč. Prostě se to neví. Jestliže poražený nebojoval dobře a bylo rozhodnuto přece jen o jeho usmrcení, vrazil mu vítěz do krku meč, což byl čistý a rychlý konec. O smrti nešťastníka se pak ještě rozžhavenou tyčí přesvědčil úředník představující Charóna, převozníka do říše mrtvých.

Koloseum je bezesporu jedinečným výtvorem světové architektury. Pro studenty však byla jeho návštěva zároveň poučením o temných stránkách lidských dějin. Vždyť ještě v počátcích novověku byly veřejné popravy žádanou zábavou a kratochvílí. Ve srovnání s tím je televize přece jen docela šťastným vynálezem.

Mgr. F. Slípka

Podpora rodin s dětmi

3P pro rodinu - nový projekt Domečku

Od května roku 2013 jsme zahájili nový projekt s názvem 3P pro rodinu – podpora, pomoc, prevence. Nabízíme podporu sociálně ohroženým rodinám s dětmi formou terénní služby v přirozeném prostředí rodiny. Ohrožené rodiny řeší řadu problémů (špatné bytové podmínky, nezaměstnanost, dluhy...), které negativně dopadají na její členy, děti nevyjímaje. Rodiny vybral sociální odbor MÚ Trhové Sviny s ohledem na ohrožení dítěte, aby se předešlo prohloubení krize v rodině a případnému odebrání dítěte z rodiny. Návštěvy v rodinách probíhají opakovaně podle potřeby, zatím pro 5 rodin v ORP Trhové Sviny.

Cílem služby je zlepšit kvalitu života rodiny a péče o děti. Aktivizovat vlastní síly rodiny, posílit rodičovské role. Podpořit rodinu tak, aby zvládla samostatně řešit problémy každodenního života nezávisle na službě.

Služby Domečku jsou vzájemně provázané. Dětem z navštěvovaných rodin nabízíme volnočasové aktivity nízkoprahového zařízení pro děti a mládež (doučování, kroužky). Některé se účastnily letního tábora pořádaného Domečkem.

Projekt jsme rozjeli za finanční podpory Jihočeského kraje. Tato podpora skončila v říjnu minulého roku, v práci ale dále pokračujeme a hledáme nové zdroje pro zachování služby.

Mgr. Miroslava Vyhliďková, sociální pracovník

DOMEČEK - Středisko pro volný čas a integraci

DM Církve československé husitské

Branka 588, 374 01 Trhové Sviny, tel. 386 322 545, fax: 386 321 577

e-mail: domecek.ts@quick.cz, www.domecek.org

bankovní spojení : 0563095349/0800 IČO: 73632805

Den otevřených dveří na kynologickém cvičišti

Třetí ročník Dne otevřených dveří na cvičišti Základní kynologické organizace se konal v Trhových Svinech na podzim loňského roku. Akce na cvičišti za Velkým rybníkem byla určena především pro děti a majitele psů všech plemen a kříženců.

Členové ZKO pod vedením Marty Eliášové předvedli ukázky výcviku a styl práce se svými čtyřnohými miláčky. Po ukázkách a diskusi na téma Chov a výcvik psů byly připraveny sportovní i znalostní soutěže pro děti. První tři umístění ve dvou věkových kategoriích byli odměněni pěknými cenami a diplomy. A nutno dodat, že ani ostatní účastníci nepřišli zkrátka – byly pro ně připraveny sladkosti, diplomy za účast a pamlsky pro jejich psí kamarády.

M. Eliášová